

Kniha Daniel — sto sedmdesát šest

Božské zjevení a závěrečné probuzení: Postřehy z Danielova vidění

Jeff Pippenger

2024-04-06

V desáté kapitole Daniela Gabriel vykonává dílo předložení úplného výkladu knihy Daniel lidu Božímu posledních dnů. Daniel představuje lid Boží posledních dnů, který je v knize Zjevení oněmi sto čtyřiceti čtyři tisíci. Jako takoví se sto čtyřicet čtyři tisíc probouzí k poznání, že byli rozptýleni, jak je to znázorněno Danielem v deváté kapitole. Také se probouzejí k porozumění, že velkou zkouškou, podle níž je rozhodován jejich věčný úděl, je zkouška obrazu šelmy, která nastává předtím, než jsou zapečetěni, a předtím, než skončí doba milosti při nedělním zákoně ve Spojených státech. Truchlí nad zklamáním, které je postihlo 18. července 2020, a v tomto stavu se jim dostává pohledu na Krista ve velesvatyni, jak je to znázorněno Izajášem v šesté kapitole.

Toto vidění, jak je vylíčeno jak u Daniele, tak u Izaiáše, jim umožňuje spatřit jejich zkažený stav před Pánem slávy, a oba jsou pokořeni až do prachu. Izaiáš pak slyší otázku, koho Bůh pošle ke svému lidu, a Izaiáš se dobrovolně nabízí, avšak nejprve je očištěn.

I řekl jsem: Běda mi! Jsem ztracen; neboť jsem muž nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů, protože mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů. Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů a v ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře. Dotkl se jím mých úst a řekl: Hle, toto se dotklo tvých rtů; tvá nepravost je odňata a tvůj hřích je očištěn. Potom jsem uslyšel hlas Panovníka, který řekl: Koho pošlu a kdo půjde za nás? I řekl jsem: Zde jsem, pošli mne. Izajáš 6,5–8.

Izaiáš byl očištěn uhlíkem z oltáře a Daniel byl očištěn tím, že spatřil zrcadlové kauzativní vidění, které působí, že se ten, kdo je pozoruje, proměňuje v obraz, jež spatřuje. Izaiášovi je řečeno, aby nesl poselství k lidu, který sluchem neslyší a zrakem nevidí.

I řekl: Jdi a řekni tomuto lidu: Slyšte vpravdě, ale nerozumějte; hleďte vpravdě, ale nepozorujte. Učin srdce tohoto lidu ztučnělým, jeho uši zatěžkej a jeho oči zavři, aby snad neviděl svými očima a neslyšel svými ušima a neporozuměl svým srdcem a neobrátil se a nebyl uzdraven. Izajáš 6,9.10.

Izajáš si přeje vědět, jak dlouho musí jednat s lidem, který nechápe a nerozumí; proto klade otázku: „Jak dlouho?“

I řekl jsem: „Pane, jak dlouho?“ A odpověděl: „Dokud města nezpustnou bez obyvatel, domy bez člověka a země nebude docela zpustošena, a dokud Hospodin neodstraní lidi daleko pryč a uprostřed země nebude veliké opuštění.“ Izajáš 6,11.12.

Zemí, jež je v posledních dnech předmětem biblického proroctví, jsou Spojené státy, které jsou „docela zpustošeny“, když je národní zkáza přivoděna národním odpadnutím zákona o neděli. Čtyřicátý první verš jedenácté kapitoly Daniele byl předobrazem šestnáctým veršem téže kapitoly.

Ve čtyřicátém prvním verši je „velké opuštění uprostřed země“ ztotožněno s tím, že je „mnohých“ sraženo. Izajášovo poselství, na něž odkazoval Ježíš, když se ve své historii mezi lidmi obracel k puntičkářským Židům, ukazuje, že když je někdejší smluvní lid míjen, tehdy má uši a oči, které nerozumějí ani nevnímají. Izajášovo poselství představuje poslední volání k laodikejskému adventismu, které končí u nedělního zákona, kde je laodikejský adventismus vyvržen z úst Páně.

Vstoupí také do nádherné země a mnohé země budou povaleni; ale z jeho ruky uniknou tito: Edóm, Moáb a přední synové Amónovi. Daniel 11,41.

Izajáš a Daniel dostávají odpovědnost předložit závěrečnou výzvu Laodiceji a při Danielově třetím doteku v desáté kapitole je pro tento úkol posílen.

Tu se mne opět dotkl někdo, kdo vypadal jako člověk, a posílil mne. I řekl: Neboj se, muži převelice milovaný; pokoj tobě, buď silný, ano, buď silný. A když ke mně promluvil, byl jsem posílen a řekl jsem: Necht' můj pán mluví, neboť jsi mne posílil. Daniel 10,18.19.

Daniel byl posílen, aby předal poselství, jemuž porozuměl, když v desáté kapitole sestoupil Michael. Izajáš byl poučen, že bude muset toto poselství předávat až do nedělního zákona. Při nedělním zákonu bude ustanoven ostatek.

I řekl jsem: Panovníku, dokdy? A on odpověděl: Dokud města nebudou zpustošena bez obyvatele a domy bez člověka, a země nebude docela zpustlá, a dokud Hospodin neodstraní lidi daleko pryč a uprostřed země nebude veliké opuštění. Avšak ještě v ní bude desátek, a navrátí se, a bude spasen: jako terebint a jako dub, v nichž zůstává podstata, když shazují své listí; tak svaté símě bude její podstatou. Izajáš 6,11–13.

Když nastane „velké opuštění uprostřed země“ (při nedělním zákonu), projeví se „desátek“, jehož „podstatou“ je „svaté símě“. Kořen hebrejského slova přeloženého jako „desátek“ je „desátek“. Pán bude mít při nedělním zákonu „desátek“, který se „navrátil“.

A veškerý desátek země, ať ze semene země, anebo z ovoce stromu, náleží Hospodinu; je svatý Hospodinu. Jestliže pak někdo bude chtít cokoli ze svých desátků vyplatit, přidá k tomu pětinu. A pokud jde o desátek ze skotu nebo z bravu, ze všeho, co prochází pod holí, desáté bude svaté Hospodinu. Leviticus 27:30–32.

„Desátek“, který se „vrací“, je svatý Hospodinu a je Hospodinovým podílem.

Neboť podílem Hospodinovým je jeho lid; Jákob je dílem jeho dědictví. Deuteronomium 32,9.

Ti, kdo se navrátili před nedělním zákonem, jsou těmi, které představuje Jeremjáš, kteří zakusili první zklamání a jimž Hospodin zaslíbil, že jestliže se navrátí, budou Hospodinovými ústy, či Jeho mluvčími.

Byla nalezena tvá slova, a snědl jsem je; a tvé slovo mi bylo radostí a veselím srdce mého, neboť jsem nazván tvým jménem, Hospodine, Bože zástupů. Neseděl jsem ve shromáždění posměvačů ani jsem se neradoval; seděl jsem sám pro tvou ruku, neboť jsi mě naplnil rozhořčením. Proč je má bolest ustavičná a má rána nevyléčitelná, která se zdráhá být uzdravena? Budeš mi docela jako klamný potok a jako vody, které vysychají? Proto takto praví

Hospodin: Jestliže se navrátíš, opět tě přivedu zpět a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li vzácné od ničemného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavracej k nim. A učiním tě tomuto lidu opevněnou bronzovou zdí; budou bojovat proti tobě, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. Vysvobodím tě z ruky zlých a vykoupím tě z ruky ukrutných. Jeremjáš 15,16–21.

Ostatek neboli desetina, která se v Izajášově svědectví navrácí, měla být snědena, neboť jim bylo svěřeno Boží poselství a Jeho Slovo mělo být snědeno. Byli to ti, kdo měli být Božími ústy, a tímto způsobem předkládali Boží Slovo, které mělo být snědeno těmi, kdo hledají spásu. Jeremjáš naseděl ve „shromáždění posměvačů“, neboť, jako tomu bylo u Daniele, když spatřil vidění, „shromáždění posměvačů“ uprchlo. Jeremjáš se domníval, že mu Bůh lhal, neboť Boží ruka připustila první zklamání 19. dubna 1844 v dějinách milleritů a 18. července 2020 v posledních dnech. Zaslíbení pro Jeremjáše bylo, že jestliže se „navrátí“, a v Izajášově pasáži se „desetina“ „navrací“.

Vrátí-li se Jeremjáš, je součástí Izajášovy „desetiny“, která je svatá a je Hospodinovým podílem, jejíž „podstata“ je v nich. Hebrejské slovo „podstata“ znamená sloup, a být učiněn „sloupem“ je zaslíbení dané Filadelfským.

Toho, kdo vítězí, učiním sloupem v chrámě svého Boha, a již z něho nevyjde ven; a napíší na něj jméno svého Boha a jméno města svého Boha, nového Jeruzaléma, který sestupuje z nebe od mého Boha; a napíší na něj své nové jméno. Kdo má ucho, slyš, co Duch praví církvím. Zjevení 3,12.13.

„Sloup“, totiž jejich „podstata“, představuje spojení božství a lidství, neboť Kristus je oním „sloupem“, který podpírá chrám.

„V tomto stavu sklíčenosti se mi zdál sen, který na mou mysl hluboce zapůsobil. Zdálo se mi, že vidím chrám, k němuž se hrnulo mnoho lidí. Jen ti, kdo v tomto chrámu naleznou útočiště, budou zachráněni, až se čas uzavře. Všichni, kdo zůstanou venku, budou navěky ztraceni. Zástupy venku, které si šly svými rozmanitými cestami, tupily a zesměšňovaly ty, kdo vstupovali do chrámu, a říkaly jim, že tento plán záchrany je lstivý klam a že ve skutečnosti nehrozí vůbec žádné nebezpečí, jemuž by bylo třeba se vyhnout. Některých se dokonce i zmocnily, aby jim zabránily pospíšet dovnitř za hradby.

„Z obavy, abych nebyla vystavena posměchu, jsem pokládala za nejlepší vyčkat, dokud se zástup nerozejde, anebo dokud nebudu moci vstoupit tak, aby si mne nevšimli. Avšak místo aby se jejich počet zmenšoval, stále vzrůstal, a v obavě, abych nepřišla příliš pozdě, jsem spěšně opustila svůj domov a prodírala se zástupem. Ve své úzkostné snaze dospět k chrámu jsem si nevšímala zástupu, který mne obklopoval, ani jsem o něj nedbala. Když jsem vstoupila do budovy, spatřila jsem, že ten rozlehlý chrám byl nesen jedním jediným mohutným sloupem, a k němu byl přivázán beránek, celý zohavený a krvácející. Zdálo se, že my, kteří jsme byli přítomni, víme, že tento beránek byl rozedrán a zdeptán kvůli nám. Všichni, kdo vstoupili do chrámu, museli před něj předstoupit a vyznat své hříchy.

„Přímo před Beránkem byla vyvýšená sedadla, na nichž seděla skupina lidí, kteří vypadali velmi šťastně. Zdálo se, že na jejich tvářích září nebeské světlo, a chválili Boha a zpívali písně radostného díkůvzdání, které zněly jako hudba andělů. To byli ti, kteří přišli před Beránka, vyznali své hříchy, přijali odpuštění a nyní v radostném očekávání čekali na nějakou radostnou událost.“

„I poté, co jsem vstoupila do budovy, mě přepadla bázeň a pocit hanby, že se musím pokorit před těmito lidmi. Zdálo se však, že jsem nucena postupovat vpřed, a pomalu jsem si razila cestu kolem sloupu, abych stanula tváří v tvář beránku, když zazněla polnice, chrám se zachvěl, zástupy shromážděných svatých propukly v jásot vítězství, budovu ozářila strašlivá záře, potom se vše ponořilo do naprosté temnoty. Všichni ti šťastní lidé spolu s tou září zmizeli a já zůstala sama v tiché hrůze noci. Procitla jsem v duševních mukách a sotva jsem se mohla přesvědčit, že se mi to jen zdálo. Zdálo se mi, že můj úděl je zpečetěn, že Duch Hospodinův mě opustil, aby se již nikdy nevrátil.“ Testimonies, svazek 1, 27.

„Podstata“, která je uvnitř navracející se desetiny, je „sloup“, jenž podpírá chrám. Daniel spatřil příčinné vidění Beránka, který byl zavěšen na sloupu, a Beránek byl tím „sloupem“. Když Daniel spatřil toto veliké vidění, byl proměněn v obraz sloupu, a stejně tak i Izajášova desetina má v sobě „podstatu“ (sloup) a tato podstata má být „jedena“ všemi, kdo by chtěli vstoupit do chrámu. Ti, kdo vstupují do chrámu a jedí podstatu, jsou Boží jiné ovce, které odpovídají na poselství korouhve, jež je vztyčena při nedělním zákoně, když je v zemi veliké opuštění. „Svaté símě“, které je Izajášovou podstatou, je Beránek zabítý od založení světa.

Desátý, kteří se navrátí, budou vysvobozeni z ruky bezbožného, když při nedělním zákonu bude oddělení Filadelfie a Laodiceje navěky zpečetěno a mnozí tehdy padnou. Ti, kteří padnou, jsou ztotožnění s bezbožnými, kteří nerozumějí. Budou také vysvobozeni z ruky ukrutníka, neboť nepřijmou znamení šelmy.

Takto praví Panovník Hospodin: Také učiním, aby ustal zástup Egypta rukou Nebúkadnesara, krále babylónského. On i jeho lid s ním, postrach národů, budou přivedeni, aby zničili zemi; a vytasí své meče proti Egyptu a naplní zemi pobitými. A vysuším řeky a vydám zemi do ruky bezbožných; a zpusťím zemi i všechno, co je v ní, rukou cizinců. Já, Hospodin, jsem to promluvil. Izajáš 30,10–12.

„Hrozný z národů“ je zástupné vojsko krále severu. Praporec, který je vztyčen při nedělním zákonu, je vysvobozen z ruky pošetilých neboli bezbožných panen a je také vysvobozen z ruky hrozného z národů. Otázka, kterou zde řešíme, je, že Izajáš a Daniel a Jeremjáš a Ezechiel a Jan jsou všichni použiti k tomu, aby představovali vzkříšení a zmocnění sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří se vracejí ze zklamání z 18. července 2020. V Danielově závěrečném vidění, ve vidění daném u řeky Chidekel, je Daniel veden k porozumění jak vnitřním, tak vnějším viděním Božího prorockého slova a je posílen, aby toto poselství předložil.

Poselství vnitřního a vnějšího je ve verši desátém spojeno s prorockou definicí hlavy neboli „pevnosti“, která určuje válku na Ukrajině, jež je nyní vedena Putinem. Tento klíč k určení hlavy má vnitřní i vnější uplatnění a počátek této války vyznačuje období, kdy se obě hlavy stávají

předmětem proroctví. Pevnost neboli hlava jakožto Rusko označuje druhou zástupnou válku, která vede ke třetí zástupné válce, jež vyznačuje počátek třetí světové války, jak je předobrazeno bitvou u Pania ve verši patnáctém.

Šestnáctý verš je nedělní zákon, a proto od roku 2014, kdy začala ukrajinská válka, jak je znázorněno v jedenáctém a dvanáctém verši, až do nedělního zákona je vykonáno závěrečné dílo spojené se zapečetěním Božího lidu. Gabrielův výklad v jedenácté kapitole Danielovy knihy představuje poselství, které Boží lid posvěcuje neboli zapečetěje. Přehlédnout tuto skutečnost znamená přehlédnout všechno. Proroctví, které je odpečetěno, jež je v knize Zjevení nazváno Zjevením Ježíše Krista a které kniha Zjevení označuje za odpečetěné těsně před skončením doby milosti, je konkrétní pasáží z knihy Daniel.

I řekl mi: „Nezapečetěj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať ji činí ještě; a kdo je poskvrněný, ať je poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať je spravedlivý ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě.“ Zjevení 22,10.11.

V posledních dnech nastává určitý čas, kdy je odpečetěno konečné proroctví, neboť verš praví: „ten čas je blízko“. Tentýž výraz, který se nachází v závěrečné kapitole Zjevení, je obsažen také v kapitole první.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a oznámil je a vyjádřil je ve znameních skrze svého anděla svému služebníkovi Janovi, který vydal svědectví o slovu Božím, o svědectví Ježíše Krista a o všem, co viděl. Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova tohoto proroctví a zachovávají, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko. Zjevení 1,1–3.

Dvě stě dvacet, a tudíž dvacet dva, jsou symboly spojení božství s lidstvím a závěrečné dílo třetího anděla, jímž je zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, se uskutečňuje v prorockém kontextu podobenství o deseti pannách. Moudré panny posledních dnů utrpěly své první zklamání 18. července 2020 a byly rozptýleny jako mrtvé kosti na ulici jedenácté kapitoly Zjevení až do července 2023, dvacet dva let poté, co roku 2001 započal proces zapečetěování. „Čas byl tehdy blízko“ a Pán tehdy povolal „hlas volajícího na poušti“, jenž přijal poselství od Gabriela, který je přijal od Krista, který je přijal od Otce.

Hlas pak začal posílat poselství církvím a to bylo rozesíláno elektronickou formou, takže je lze číst a/nebo slyšet, v současnosti ve více než šedesáti jazycích. Ta část proroctví, která byla odpečetěna, totiž ono poselství, se nachází v knize Daniel.

„Kniha, která byla zapečetěna, není Zjevení, nýbrž ta část proroctví Danielova, která se vztahuje k posledním dnům. Anděl přikázal: ‚Ty však, Danieli, uzavři ta slova a zapečeť knihu až do času konce.‘ Daniel 12,4.“ Skutky apoštolů, 585.

„Část proroctví Danielova vztahující se k posledním dnům“ je čtyřicátý verš. Není to jednoduše celý čtyřicátý verš; je to ta část čtyřicátého verše, která je znázorněna po čase konce v roce 1989 a před nedělním zákonem čtyřicátého prvního verše. Dějiny čtyřicátého verše, o nichž v samotném verši není žádná zmínka, jsou tou částí proroctví vztahující se k posledním dnům, která byla

zapečetěna a která je od července 2023 odpečetována těm, kdo se rozhodnou vidět a slyšet.

Čtyřicátý verš nezaznamenává nic z dějin, které následují po zhroucení Sovětského svazu v roce 1989, až do nedělního zákona ve čtyřicátém prvním verši, avšak poskytuje prorockou platformu, na niž mají být položeny ostatní linie prorocství. Ti, kdo nejsou ochotni vidět a slyšet, že metodologie „řádek za řádkem“ je metodologií pozdního deště, nemají schopnost spatřit skryté dějiny čtyřicátého verše, a právě tyto dějiny jsou Zjevením Ježíše Krista, které Gabriel přišel vyložit Janovi a Danielovi.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„V Beroji Pavel opět zahájil své dílo tím, že vešel do synagogy Židů, aby kázal evangelium Kristovo. O nich říká: ‚Ti byli ušlechtilější než ti v Tesalonice, neboť přijali slovo se vší ochotou myslí a denně zkoumali Písma, zda je tomu tak. Proto mnozí z nich uvěřili; také nemálo vznešených žen, které byly Řekyně, i mužů.‘“

„Při předkládání pravdy budou ti, kdo upřímně touží jednat správně, probuzeni k pilnému zkoumání Písem. To přinese výsledky podobné těm, které provázely práci apoštolů v Beroji. Avšak ti, kdo v těchto dnech kážou pravdu, se setkávají s mnohými, kteří jsou pravým opakem Beröjanů. Nemohou vyvrátit učení, které je jim předkládáno, přesto však projevují krajní neochotu zkoumat důkazy předložené na jeho podporu a domnívají se, že i kdyby to byla pravda, je věcí malého významu, zda ji jako pravdu přijmou či nikoli. Myslí si, že jejich stará víra a zvyky jsou pro ně dost dobré. Avšak Pán, který vyslal své vyslance s poselstvím pro svět, bude činit lid odpovědným za to, jak nakládá se slovy svých služebníků. Bůh bude soudit všechny podle světla, které jim bylo předloženo, ať je jim zcela zřejmé, či nikoli. Jejich povinností je zkoumat, jako zkoumali Beröjané. Pán praví skrze proroka Ozeáš: ‚Můj lid hyne pro nedostatek poznání; protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhnou tebe.‘“

„Mysli Berojských nebyly zúženy předsudky a oni byli ochotni zkoumat a přijímat pravdy kázané apoštoly. Kdyby lidé naší doby následovali příklad ušlechtilých Berojských, každodenně zkoumali Písma a porovnávali poselství, která jsou jim přinášena, s tím, co je tam zaznamenáno, byly by dnes tisíce věrných Božímu zákonu tam, kde je nyní jeden. Avšak mnozí, kteří vyznávají, že milují Boha, netouží změnit blud za pravdu a přidržují se líbivých bájí posledních dnů. Blud oslepuje mysl a odvádí od Boha; pravda však osvětluje mysl a dává život duši.“ Sketches from the Life of Paul, 87, 88.